

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	6:31	6:46	6:40	6:50
מוצאי שבת	7:45	7:47	7:47	7:46
רבינו תם	8:24	8:24	8:25	8:23

שבת מברכין, ראש חודש בימים ראשון-שני המולד ביום ראשון בשעה 4, 37 דקות ו-5 חלקים

הילולא דצדיקיא

- כט - רבי מרדכי שלום יוסף פרידמן מסדיגורא
- ל - רבנו חיים ויטאל
- א - רבי משה שמואל שפירא ראש ישיבת 'באר יעקב'
- ב - רבי יעקב יוסף
- ג - רבי אריה ליב צינץ מח"ס 'מלא העומר'
- ד - רבי יוסף תאומים מח"ס 'פרי מגדים'
- ה - רבי נח שמעוניוביץ

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לשון הרע גורם לפירוד ומחלוקת

התפלאתי על דבריו ושאלתי אותו מדוע תדבר כך? ענה לי - כי התגלתה אצלו המחלה האימה והרופאים לא נתנו לו יותר מכמה שבועות או כמה חודשים לחיות. דיברתי איתו שעליו לקוות לישועה קרובה ואל לו להתייאש מן הרחמים, אך הוא בשלו הוא מרגיש שקיצו קרוב, והוא הוסיף שאני אתפלל עליו.

הבקשה שלו הדירה שינה מעיני - הוא ביקש שאתפלל לפני ה' שיהיה רחמן כלפיו ולא יזכור את כל העבירות שעשה, ואז החל לבכות ולהתוודות, ואמר "אוי לי איזו בושה מחכה לי שם!..."

נדהמתי לשמוע זאת מפיו כי בעצם אלו דברי הגאון מוילנא שאומר שהגיהנם זו הבושה שתשיג את האדם ביום הדין וזה נורא ואיום! ושאלתי אותו מדוע לא התעורר לכך מקודם, עוד לפני שנים רבות שנים ולא הייתה לו תשובה...

ואנו יודעים את התשובה. התשובה היא כי אדם ששקוע בעולם הזה אינו רואה את האמת - יש לו מסך של תאוות עולם הזה לנגד עיניו. הוא רואה רק את הכבוד, היופי, והכסף וזה מסתיר ממנו את האמת, אך כשמתקרב למוות הוא מתחיל לראות את האמת כי "אין שלטון ביום המוות".

הגמרא (שבת קנב, א) מביאה את דברי רבי אליעזר שאומר "שוב יום אחד לפני מיתתך". אמרו לו תלמידיו "רבינו! וכי אדם יודע באיזה יום ימות?" אמר להם "כל שכן ישוב היום, שמא ימות למחר ונמצאו כל ימיו בתשובה".

והיה קשה לי מדוע אמר מלכתחילה "שוב יום אחד לפני מיתתך" ולא אמר "שוב היום"? התירוץ הוא שאם היה אומר כן, האדם לא היה מתעורר לשוב כי לגבי היום יש לו כבר תוכניות והוא דואג כבר על מחר. אך לכשיפנו אליו בבקשה שידאג על מחר דאגה אמיתית כי מחר ימות ובינתיים יגיע חושך הלילה ויזכיר לו את שהות הקבר ששם הוא ישכב לבדו ולא יראה לא יום ולא לילה אז ממילא באמת יתעורר לשוב, כי רק פחד המוות מביא את האדם לדאוג על ההכנה ליום הדין הגדול והנורא.

ומוסר השכל זה רמוז בעונש הצרעת, כי המצורע חשוב כמת לפי שהוא יושב בדד ואין לו אחר ורע, וכך באמת שהייה המבודדת תגרום שיתעורר לעשות חשבון הנפש שיבוא יום והוא ישכב לבדו בקבר.

ועוד אמרו בספרים הקדושים שגם תפילתו של בעל לשון הרע אינה עולה, לפי שנוצר מסך המבדיל בינו לבין הקב"ה והוא מתפלל רק לעצים ולאבנים והרי זה כעובד עבודה זרה וכל תפילותיו הולכות לקליפה רחמנא ליצלן, ועל כל זה הוא עתיד ליתן את הדין. ומכאן רואים מהו גודל הפגם של מספר לשון הרע.

"זאת תהיה תורת המצורע" (ויקרא יד, ב)

בפרשה זו קוראים את ענין המצורע, ומביא השפתי חכמים (ויקרא יג, מו) שלכך נקרא "מצורע" שמוציא רע. ומביא רש"י את הגמרא (בערכין טז, ב) מה נשתנה משאר טמאים לישיב בדד, הואיל והוא הבדיל בלשון הרע בין איש לאשתו ובין איש לרעהו - אף הוא יבדל, עד כאן לשונו.

ורואים שכל מי שדיבר לשון הרע הצטרע כמו מרים ועוד דוגמאות. אולם עדיין קשה לי מדוע חוה לא לקתה בצרעת, הלא הנחש דיבר סרה על ה' באמרו (בראשית ג, ה) "כי יודע א-להים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כא-להים ידעי טוב ורע", וכותב רש"י שם וזה לשונו - כל אומן שונא את בני אומנותו, מן העץ אכל וברא את העולם, עד כאן לשונו. וחוה חזרה על הדברים לפני אדם ונמצא שסיפרה לשון הרע ומדוע לא לקתה בצרעת?

וקודם שנתרץ, נקדים לזה הסבר על גודל העונש של הצרעת. אומרת הגמרא (נדרים סד, ב) תניא ארבעה חשובים כמת - עני ומצורע וסומא ומי שאין לו בנינים.

עני דכתיב "כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך" (שמות ד, יט) אלו דתן ואבירים שהלשינו על משה.

מצורע דכתיב (במדבר יב, יב) "אל נא תהי כמת" זה נאמר על מרים כפי שנביא להלן.

סומא דכתיב (איכה ג, ו) "במחשכים הושיבני כמתי עולם" שהרי המראה משמח את הלב, כמו שאמר החכם (משלי טו, ל) "מאור עינים ישמח לב" ומי שאין לו שמחה אין לו חיים.

מי שאין לו בנינים דכתיב (בראשית ל, א) "הבה לי בנינים ואם אין מתה אנכי", אלא אם כן זכה והוא לומד תורה שאז התורה היא בבחינת צאצאיו, עד כאן דברי חז"ל.

ובאמת צריך ביאור - בשלמא עני, סומא ומי שאין לו בנינים מובן שחשובין כמת, אך מצורע מדוע חשוב הוא כמת הרי לא חסר לו דבר כי יש לו בנינים, יש לו ממון, הוא רואה כמו כולם, ולכאורה נהנה מן החיים ומה נגרע ממנו עד שהחשיבוהו כמת?

אמנם ההסבר לזה הוא כי המצורע נסתלקה ממנו שכינה והוא מנודה מה' יתברך שהוא מקור החיים, והקב"ה הרחיק אותו וחרץ את משפטו שנאמר "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו" (ויקרא יג, מו) והמסר של הקב"ה לאותו מצורע הוא - אין לי חפץ בך! יוצא שהחשוב כמת לא נחשב לו מאומה כל מה שבידו.

מכאן רואים את חומרת עוון לשון הרע שנראה כמעשה קטן, אולם תוצאותיו הינן היות אסון. אספר לכם דבר שזעזע אותי. בהיות בניו-יורק בא אלי אדם אחד שאני מכיר זה כמה שנים ואמר לי - באתי להיפרד ממך כי איני יודע אם אראה אותך יותר.

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

כשהאפסים נהפכים למליונים

"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והוא אל הכהן" (ויקרא יד, ב)

בספר 'ראשי בשמים' פירש פסוק זה בדרך רמו על פי דברי הזהר הקדוש (פרשת פקודי), שכשאדם מתפלל תפילה בלא כוונה או לומד תורה שלא לשמה, נשמרות זכויות תפילה ולימוד אלו ברקיע מיוחד, ובפעם הבאה שמתפלל בכוונה, או לומד לשמה - מעלים תפלה ולימוד אלו שנעשו כהוגן את כל התפילות והתורות שהיו מונחות באותו רקיע.

רמו לכך ניתן למצוא בפסוק שלפנינו: "זאת תהיה תורת המצורע" כלומר זו תהיה תקנתם של התפילה שהתפלל בלא כוונה והתורה שלמד שלא לשמה, "ביום טהרתו" - היינו ביום שלומד או מתפלל בכוונה, אז "והוא אל הכהן" - יעלו התפלה והלימוד לרצון לפני ה'...

אחד מחסידי שטורטקוב היה חתנו של יהודי נכבד, סוחר אמיד וירא שמים.

יום אחד הופיע האברך בביתו של הרה"ק מטשורטקוב ז"ע ואמר לו:

"כבוד הרבי, לדאבון ליבי, עלי לומר לרב כי חמי אינו מתפלל..."

אמר לו הרבי: "סלח לי, אך באיזו שעה אתה מתפלל?"

ענה האברך: "בשעת בוקר מאוחרת".

"כנראה שחותנך מתפלל בזמן", הגיב הרב...

אך הלה התעקש וטען שוב ושוב, כי הוא משוכנע שחותנו אינו מתפלל כלל. בעקבות זאת, בקש ממנו הרבי לעקוב אחר חותנו, ורק כאשר יהיה ברור לו שאינו מתפלל יאמר לו שהרבי קורא לו. ואכן, לאחר כמה ימים של מעקב, פנה החתן לחותנו ואמר לו שהרבי קורא לו.

החווירו פניו של החותן, והוא נכנס אצל הרבי, ובאימה יראה ביקש לשמוע מפני מה קרא לו הרבי לסור אליו.

אמר לו הרבי: "שמעתי שאינך מתפלל".

"נכון", השיב החותן.

"הכיצד?" מדוע? חקר אותו הרבי.

והחותן הסביר: "אמנם אינני תלמיד חכם גדול, אולם מעלה אחת יש בי: הנני איש אמת המקפיד מאד על מידה זו. והואיל ואיני מצליח להתכוון בתפילה, אינני רוצה לעשות שקר בנפשי, ולכן אינני מתפלל".

אמר לו הרבי: נאמר בתהלים (פז, ו): "ה' יספור בכתוב עמים זה יולד שם סלה". ופירושו כך:

הנה בא יהודי לבית הכנסת ומתפלל ללא כוונה, האם יכול הקדוש ברוך הוא לכתוב שהוא התפלל תפילה זו? לא ולא! זוהי לא תפילה. ולכן הקדוש ברוך הוא כותב בתיק שלו 'אפס'. אפס ועוד אפס מצטרפים זה לזה, עד לשורה ארוכה, בת שלש מאות ששים וארבעה אפסים כמנין ימות השנה...

אך אז מגיע יום אחד, שבו אותו יהודי מצליח להתקדש, ומתפלל בכוונה מכל לבו. או אז מוסיף לו הקדוש ברוך הוא את הספרה 1, אך אם יוסיף לו את הספרה 1 בצד ימין הרי זה רק אחת. ואם יוסיף לו את הספרה 1 בצד שמאל, הרי זה אחד עם שלש מאות ששים וארבעה אפסים...

והנה כל האומות כותבות משמאל לימין, לעומת זאת עם ישראל כותב מימין לשמאל, וזהו הפירוש: הקדוש ברוך הוא "יספור בכתוב עמים" - הוא כותב את הספרה 1 בצד שמאל, ובבת אחת הופכת השורה כולה לבעלת משמעות ובעלת ערך של אלפי מיליונים... לכן העובדה ש"ה' יספור בכתוב עמים", גורמת לכך ש"זה יולד שם סלה", אותה תפילה אחת שנאמרה מתוך כוונת הלב, כביכול 'מולידה' את כל התפילות כולן, מאחר וברחמי כתוב אותה הקב"ה "בכתוב עמים"...

ולכן הורה הרבי ליהודי שלפניו: "עליך למלא את תפקיך, אתה תענה לברכות ותשתדל לכוון בכל אמירת אמן, אך, דע לך, שגם אם

לא תמיד תצליח, גם תפילה זו נחשבת לך, והיא עומדת וממתינה, עד שכשתזכה לתפלה אחת שתאמר בכוונה והיא תזכה להצטרף בין התפילות כולן..."

איך באמת מודים לקב"ה?

הנה מעשה, אשר סופר לי מפיו של מר שוקרון הי"ו, יהודי ירא שמים. וממנו ניתן ללמוד כיצד בכח האמונה התמימה והפשוטה בבורא העולם, זוכה האדם ורואה ישועות גדולות. זה כבר למעלה משלוש שנים, שהוא חפץ לרכוש דירה. רעייתו, שאצה לה הדרך הייתה מזרזת אותו בכל רגע נתון לעניין, ובפיה תואנות שונות- מדוע הוא אינו משתדל יותר בבירור על דירות המוצעות למכירה.

ביום בו נסוב הסיפור (שנת התשע"א) חל חג הפורים. וכשמר שוקרון הי"ו נוכח לראות שרעייתו איננה מרפה ממנו - נפנה אליה ואמר "הינך יודעת שבים הפורים הייתה ליהודים אורה ושמחה, ומידי שנה ביום הזה שוב נפתחים שערי שמים ומתעורר כוח הזכות על עם ישראל..."

עצרה היא את שטף דיבורו, ולא הבינה להיכן הוא חותר "ומה הדבר קשור לדירה?!" המשך הוא ואמר "אני ברגע זה כביכול גוזר בגזירת עירין שהקב"ה יעזור לנו, ועד הערב כבר נמצא דירה כפי רצוננו וחפצנו..."

מר שוקרון ממשיך ומספר לי בהתרגשות דברים כהווייתם "לאחר שסיימתי את דברי, ירדתי במדרגות הבניין. והנה נתקלו עיני באדם בלתי מוכר ששאל אותי האם זהו רחוב פלוני. הנהנתי בראשי לחיוב, ואז הוא המשיך ושאל "היכן דירה מספר פלוני?"

הדירה הייתה ממוקמת מתחת לדירה ששכרתי, ואני הראיתי לו את מבוקשו. ואז הוא סיפר לי "הבית הזה שייך לי. מזה זמן רב שלא ביקרתי במקום ואני מבקש כבר תקופה ארוכה למכור את הדירה, אך טרם מצאתי לה קונה..."

מיד הבנתי כי מאת ה' היה הדבר

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויאמר לו יהונתן מחר חודש" (שמואל א, כ)

הקשר לפרשה: שבת זו היא שבת שלמחרת

(בימים ראשון ושני) יחול יום ראש חודש אייר, ומכאן הקשר להפטרת בפרק שבו מוזכר העיתוי "מחר חודש".

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

חרם הקדמונים

כתבו הפוסקים, שיש תקנה וחרם קדמונים, שלא להוציא לעז ושם רע על המתים. וכל זה אפילו אם המת עם הארץ, וכל שכן אם הוא תלמיד חכם, המבזה אותו חייב נידוי על כך. ואיסור זה של המבזה תלמיד חכם הוא אפילו אם מבזה אותו בעצמו, וכל שכן שאסור לבזות את דברי תורתו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תזכורת מבישה לכל החיים

"והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו את ראשו ואת

זקנו ואת גבות עיניו ואת כל שערו יגלח" (ויקרא יד, ט)

מהי תרופתו של המצורע, כיצד הוא יוצא מטומאתו?

על כך אומרת התורה שלאחר שנרפא ממנו נגע הצרעת לוקח הכהן שתי ציפורים ועץ ארז ושני תולעת ואזוב, ושחט את הציפור האחת ואת השנייה משלח וטובל בדם הציפור השחטה את האזוב וכו' ומזה על המצורע, וכיבס בגדי ורחץ במים. ועוד מוסיפה התורה (ויקרא יד, ט) "והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו ואת כל שערו יגלח" - כך נטהר המצורע מטומאתו.

והדבר צריך ביאור. אם התורה הייתה מבקשת מהמצורע לגלח את שערותיו בשעה שנגע הצרעת עדיין נמצא בגופו, ניחא. אבל לאחר שנרפא ממנו נגע הצרעת והוא כבר בריא לחלוטין, לשם מה ציוותה עליו להוריד מעליו את כל שערותיו, הרי אין לך ביזיון גדול מזה. נתאר לעצמינו אדם שיש לו שערות בראשו וזקנו ארוך שיורד לו על פי מידותיו, ולפתע בין רגע הוא נעשה קרח לחלוטין והושחת תואר פניו עד לבלי היכר ללא זקן ופיאות וללא שערות וגבות. בוודאי שהוא יתבייש לצאת מפתח ביתו וזהי טראומה לכל החיים, אם כן מהו העניין בגילוח הזה?

וחשבתי לבאר בסייעתא דשמיא, כי הנה ראינו עד כמה התורה החמירה באיסור לשון הרע, וכי עונו של המדבר גדול מנשוא. ועיקר הפגם נעשה בפה וכשהפה נעשה מזוהם ומוכתם מדיבורים אסורים של לשון הרע ורכילות, הרי שהתפילות היוצאות מאותו פה אינן מקובלות ואינן רצויות, וגם התורה שילמד באותו הפה הינה תורה פגומה ואינה ראויה ואין בכוחה לטהר את נפשו ולקדש את גופו. נמצא שמכאן ואילך פסקה עלייתו הרוחנית, כי מעתה כבר אין בידו את הכלים הדרושים להמשך שגשוגו.

ועוד מוסר השכל יש כאן שטהרתו של המצורע תלויה במוצא פיו של הכהן כפי ששנינו (מסכת נגעים ג, א) הוא (הכהן) אומר 'טמא' והוא אומר 'טהור' וכל כך למה? כי הנגעים באים על חטאי הלשון של רכילות ולשון הרע. לכן ציוותה התורה שריפוי הצרעת יבוא גם כן מכח הדיבור של הכהן - מידה כנגד מידה.

וכיוון שהמצורע פגם בפיו והשחית אותו בדיבורים אסורים, ומעתה גם אם יעסוק בפיו בתורה הרי תורתו מזוהמת ואינה ראויה ותפילותיו אינן מקובלות ולא רצויות לפני המקום ברוך הוא. ועליו לדעת שהצרעת באה לו מחמת שפתח פיו ברעה על חברו וזיהם את לשונו בדיבורים אסורים של לשון הרע ורכילות.

וכדי שיזכור את גודל עונו למשך כל ימי חייו, לכן ציוותה התורה לעשות לו מעשה מבזה ומשפיל ולגלח ממנו את כל השערות שבגופו. וכמוכן שהבושה הזו תעשה רושם עמוק בנפשו שלא יישכח ממנו במהרה וכך יזכור תמיד את חומרת עונו הקשה ויישמר מכאן ולהבא שלא לחזור לסורו הרע.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

קדושת הראייה היא אחת מהעבודות הנשגבות ביותר, והוזהרנו עליה בתורה בפסוק (במדבר טו, לו) "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם".

בדרך כלל אנשים מייחסים את האיסור לראות מראות שאינם טהורות מחמת שלבסוף מגיעים למעשה עבירה בפועל, והדבר איננו נכון, כי עצם הראייה וההסתכלות יש בה פגם, הן מצד עצמה, והן מצד הפגם שזה פועל ועושה על האדם.

ישנו מדרש מפליא ומחריד בענין זה הנוגע לשמירת העיניים, וכן לעניין זה שהפגם ממראות אסורות אינו קשור כלל לעצם העבירה בפועל, מדרש זה הביאו הבן איש חי בפרשת ואתחנן וזה לשונו:

מעשה בר' מתיא בן חרש שהיה יושב בבית המדרש ועוסק בתורה, והיה זיו פניו דומה לחמה, וקלסתר פניו דומה למלאכי השרת, שמימיו לא נשא עיניו לאשה בעולם.

פעם אחת עבר שטן ונתקנא בו, אמר, אפשר אדם כמו זה לא חטא. אמר לפני הקב"ה; ריבוננו של עולם, רבי מתיא בן חרש מה הוא לפניך? אמר לו צדיק גמור הוא. אמר לפני, תן לי רשות ואסיתנו. אמר לו אין את יכול לו. אף על פי כן, אמר לו לך. נדמה לו כאשה יפה שלא הייתה כדמותה מעולם מימות נעמה אחות תובל קין שטעו בה מלאכי השרת, שנאמר (בראשית ו, ב) "ויראו בני הא-להים את בנות האדם כי טובות הנה".

עמד לפניו, כיון שראה אותו הפך פניו ונתן לאחריו, שוב בא ועמד לו על צד שמאלו, הפך פניו לצד ימין, והיה מתהפך לו מכל צד. אמר מתיא אני שמא יתגבר עלי יצר הרע ויחטיאני. מה עשה אותו צדיק, קרא לאותו תלמיד שהיה משרת לפניו, אמר לו לך והבא לי אש ומסמר, הביא לו מסמרין ובער המסמר ונתנום בעיניו, כיון שראה השטן כך נזדעזע ונפל לאחוריו.

באותה שעה קרא הקב"ה למלאך רפאל, אמר לו לך לרפא את מתיא בן חרש. בא ועמד לפניו, אמר לו מי אתה, אמר לו אני הוא רפאל ששלחני הקב"ה לרפאות את עיניך. אמר לו הניחני, מה שהיה היה. חזר לפני הקב"ה אמר לפניו, כך וכך אמר לי מתיא. אמר לו לך ואמור לו אני ערב שלא ישלוט בו יצר הרע, מיד רפא אותו. מכאן אמרו חכמים כל מי שאינו מסתכל בנשים על אחת כמה וכמה באשת חברו אין יצר הרע שולט בו. עכ"ד המדרש.

ודברי המדרש הללו מזעזעים כל לב, הבה נתבונן איזו הבחנה יש פה של רבי מתיא בן חרש, הוא מבין שעדיף לו לסמא את עיניו מאשר לראות מראה אסור, בגבורה עילאית הוא מסמא את עיניו, הוא מוכן לסבול את כל הייסורים הללו, בשביל לא לעבור איסור בהסתכלות. הוא יודע שהייסורים שיכולים להיות לו אחר כך בעולם האמת, הם הרבה יותר גדולים. אבל יותר מכך, הוא מבין שלא שווה לו העיניים אם הוא ישתמש בהם לדבר איסור, הוא הולך להפסיד את כל החיים בכדי שלא יעבור פעם אחת איסור של ראייה לא טובה.

רבי מתיא בן חרש מבין שהעולם אינו הפקר, לא יתכן לראות מה שהלב חפץ ואחר כך להמשיך בחיים הרגילים, עדיף להיות עיוור שחשוב כמת, עדיף להפסיד את כל הראייה בשביל לא לחטוא בעיניים.

התובנה שרבי מתיא בן חרש קבע כאן היא מופלאה, העיניים אינם שלנו, העיניים ניתנו לנו להשתמש איתם בצורה הנכונה, וכשאין את התכלית הזו, כביכול כבר אין צורך בעיניים.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

יבוזו לו".

ושנו חכמים במשנה, כל אהבה שהיא תלויה בדבר בטל דבר בטלה אהבה, ושאִינה תלויה בדבר אינה בטלה לעולם. איזה היא אהבה שהיא תלויה בדבר זו אהבת בלעם ובלק, ואיזו היא אהבה שאינה תלויה בדבר כגון אהבתן של אברהם יצחק ויעקב, שהם אוהבים להקב"ה והקב"ה אוהב אותם ואת בנייהם ובני בנייהם עד סוף כל הדורות.

כיון שבאו נח ובניו לעולם, א"ל הקב"ה לשם בן נח, שם אוהבי, אילו היתה תורתו בעשרה דורות הראשונים תאמר כבר החרבתי את עולמי מפניהם, עכשיו שנבראו כל העכו"ם אראה אם יקבלו תורתי עליהם, לך והתנבא להם. ואז היה שם בן נח מתנבא לעכו"ם ארבע מאות שנה, ולא קבלו העכו"ם ממנו. מכאן ואילך התנבאו לעכו"ם אליפו התימני ובלדד השוחי וצופר הנעמתי ואליהוא בן ברכאל הבוזי ואיוב מארץ עוף ובעור אבי בלעם ובלעם, והוא האחרון שבכולם.

ולא הניח הקב"ה דבר בעולם שלא גילה לבלעם, ומפני מה? מפני שגלוי וידוע לפניו יתברך שמו שעתידין כל העכו"ם מכחישי התורה לומר לפניו יתברך שמו ליום הדין, רבונו של עולם, אלו נתת לנו נביא כמשה היינו מקבלים תורתך... לפיכך נתן להם הקדוש ב"ה את בלעם שהיה מעולה בחכמתו יותר ממשה.

לחמה ולבנה המאירין רבים, שנאמר (ישעיה נ"ח) "אז יבקע כשחר אורך וארוכתך מהרה תצמח". זהו שחר קלה שלך אבל שחר החמורה שלך זהו מה שנאמר אחריו (שם) "והלך לפניך צדק כבוד ה' יאספך אז תקרא וה' יענה תשוע ויאמר הנני" וגו'. וכשם שעשית לי רצוני בתורתי בכל יום תמיד, כך אני אתן לך פתחון פה בתורה ברורה שאין אדם יכול לסתור אחריה. ואם ראית את עצמך בתורה ברורה שאין אדם יכול לסתור אחריה, מיד יהיו עצמותיך מזורזין במצוה שנאמר (שם) "ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך ועצמותיך יחליץ", ואז תהיה דומה למעין שהוא מושך מן הגינה משקה תאנים וענבים ורמונים וכל מיני מגדים כולן, שנאמר (שם) "והיית כגן רוה וכמוצא מים אשר לא יוזבו מימיו". וכשם שכבדת וענגת את אביך ואת אמך לעת זקנתך כך תהא מתענג על ה'.

רבנו של עולם, אני כפרתן של ישראל, בכל מקומות מושבותם. גלוי וידוע לפניך שאין ישראל מליץ את בניהם ואין קורין ושונין ואינן נכנסין לברית אלא בשביל אהבתם לאביהם שבשמים, לפיכך אומר הקב"ה אפילו יעמדו כל העכו"ם ויתנו כל כספם וזהבם וכל מחמדיהם הטובים ויאמרו תנו לנו כתר בית אהרן וכתר בית דוד, אין אני נותן להם אפילו דבר אחד מביצתה של התורה שנאמר (ש"ה ח) "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וגו' אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בזו

דבר אחר, ומבשרך לא תתעלם, מי שיש לו תלמיד חכם בשכונתו וידוע בו שהוא קורא לשם שמים והוא שונה לשם שמים והוא זן ומפרנסו ומכלכלו, נמצא שהוא מקיים ומחייה לאותו תלמיד חכם ואת אשתו ובניו ואת כל אשר לו ואת כל הקרובים עמו במשפחה, לכך נאמר ומבשרך לא תתעלם. דבר אחר, ומבשרך לא תתעלם, אם נשא אדם אשה ומצא בה דבר וגרשה ולבסוף נעשית עניה, יהא מפרנס אותה לפי יכולתו מה שיוכל, לכך נאמר ומבשרך וגו'.

לעולם יסתכל אדם בעצמו והיא יודע שלאחר שעה מיתה, לכן ישא עיניו לשמים ויאמר בלבו מי ברא את אלה חמה ולבנה כוכבים ומזלות וארבע רוחות העולם וכל מעשה בראשית כולם, שכולם משכימין ומעריבין לעשות רצון בוראם. כך תשכים ותשחיר בדברי תורה ולעשות רצונו של הקב"ה בכל יום תמיד, ותהא דומה

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

אדון נחמני היה עובד בנמל שבמרוקו והיה משתכר בשכר נאה ומכובד. יום אחד פגש בו רבי חיים זיע"א ברחוב, וביקש ממנו סכום מדויק של כסף לצדקה. נחמני אמר לרב כי אין לו. אבל הרב שוב אמר לו: כיצד אתה יכול לומר שאין לך, והרי בכיס פלוני יש לך בדיוק את אותו סכום? אדון נחמני התבייש מאד, והוציא את הסכום המבוקש ונתן אותו לרבי חיים פינטו.

לאחר מכן אמר לו רבי חיים: אתה הרי עובד בנמל. לך לעבוד, אבל דע לך שמספר ערבים בנמל ינסו לזרוק עליך אבנים כדי להרוג אותך. האבנים יפלו ממש לידך ולא יפלו עליך וכך לא תיהרג.

לאחר מכן, הוסיף רבי חיים להדריך בפרוטרוט - תעזוב את העבודה בנמל, תצא החוצה לרחוב, ואת העסק הראשון שיציעו לך - תקבל.

ואמנם כך היה. לאחר הנס שקרה לו בנמל, יצא נחמני לרחוב, שם פגש בו גוי אחד שאמר לו: יש לי מחסן מלא במסמרים, ואני חייב לרוקן את כל המחסן מהמסמרים תוך כמה ימים, כיון שבעוד ימים מספר אדם פלוני שוכר ממני את כל המחסן כשהוא ריק. אם אתה מעוניין, קנה ממני את כל המסמרים.

נחמני התפלא על העסקה שהזדמנה לידו: "אתה חושב שאני אשלם לך בעד המסמרים שארוקן מהמחסן שלך? והרי אתה צריך לשלם לי כדי שאקח ממך את כל המסמרים? מה אני אעשה עם מחסן מלא במסמרים?"

אותו גוי חיך בדעתו, הרהר למשך כמה רגעים ולאחריהם שאל את נחמני: "כמה אתה רוצה עבור זה שתרוקן לי את כל המחסן?"

נחמני נקב בסכום מסוים והגוי הסכים. נחמני רוקן את כל המחסן ממסמרים, ולקחם לביתו.

מר נחמני לקח בידו כמה מסמרים, והבחין כי הם תוצרת של חברה טובה ויקרה. מיד הלך לסנדלר מקומי ושאל אותו: כמה עולים מסמרים מחברה פלונית? הסנדלר נדהם ואמר לו: "מה? מסמרים מחברה זאת הם יקר המציאות. אם יש לך מסמרים מסוג זה, אני קונה ממך את כל הכמות!"

בו במקום נחתמה העסקה בין מר נחמני ובין הסנדלר. הסנדלר קנה את כל המסמרים, ומר נחמני קיבל עבורם סכום עתק של כסף.

נחמני, שהיה אז כבן ט"ז שנים בלבד, חזר לביתו שם פוגש אותו אביו כשבידו סכום גדול של כסף. "מהיכן יש לך את כל הכסף הזה? - שואל אותו האבא.

הבן סיפר לאביו את כל הסיפור שהתרחש עם רבי חיים פינטו זיע"א, וכיצד הרוויח את סכום הכסף הזה. בשמוע האב כן, אמר לבן: הבה ונלך לרבי חיים, שכן הכסף הזה שייך לו.

מיד בהגיעם לבית הרב, עוד טרם רבי חיים ראה אותם, קרא רבי חיים: "נחמני האבא ייכנס".

האב נכנס ואמר לרב: "רבי, כל הכסף הזה שייך לכם".

אך רבי חיים השיב לו: "קח את כל הכסף הזה, כיון שאני כבר לקחתי את מה שהייתי צריך עבור צדקה" ..